

Het levensverhaal van Chris Hinze

door Bert Jansma

Hoe kom je als muzikant vanuit de jazz, van Boy Edgar's Big Band, als begeleider van Nina Simone, tot een eigen platenlabel en geluidsstudio, tot bij de Dalai Lama 'aan huis', tot in de kloosters van Tibet? Via Japan, Afrika, Amerika, China en India? Het is het verhaal van fluitist Chris Hinze, en het is opgetekend in de 608 (!) pagina's tellende biografie die Kees Ruys over hem schreef. En die donderdag 15 oktober om 18.30 uur gepresenteerd wordt in het Voorburgse Ludens, voorafgaand aan het multimedia-optreden van Hinze. Met zijn fluit, met zijn improvisaties en met zijn persoonlijke blik (via video's, foto's en geluid) op 'Tibet, on the roof of the world'.

Jazz of geen jazz? Een vraag die als een rode draad door het leven van Hinze zou lopen. Het begon allemaal met zijn bewondering voor de 'sound' van jazzfluitist Frank Wess. In de biografie van Ruys valt te lezen hoe Hinze zijn oren openhield voor de geluiden van de hem omringende tijd en zijn vervulling vond in die 'ontdekkingsreizen' over de wereld. Waarin hij voortdurend nieuwe muziek tegenkwam die hij absorbeerde. En waarmee hij bleef improviseren. Daarmee zijn we dan toch terug bij de jazz. Ik heb nog steeds de jazzplaten die Chris Hinze – toen conservatoriumstudent en nachtelijke 'entertainer' in

de Haagse Jojo-bar in de Casuaristraat – mij verkocht om zo weer een nieuwe fluit te bekostigen. Bijna vijftig jaar geleden.

Nog een bijzondere figuur in het Haagse is de Amerikaanse saxofonist en klarinettist John Ruocco, docent aan het Haags conservatorium en vorige week nog in actie als leider van zijn 'school'-big band in het Koorenhuis. Ruocco als jazzsolist heeft hier nauwelijks de bekendheid die hij verdient. De laatste cd die ik van hem heb heet 'Am I asking too much?' op het Duitse Pirouet-label, waar ook de Nederlanders Ben van Gelder ('reprise') en Joris Roelofs ('Aliens deliberating') hun werk uitbrachten. Ruocco speelt er alleen klarinet op, in een internationaal trio met pianist John Taylor en bassist Ricardo Del Fra. Een cd met subtiele zoektochten, met vrije verkenningen waarin de afspraken tussen de muzikanten en wat er staat 'opgeschreven' op de bladen op de lessenaars minimaal lijkt. Het is ontroerend kwetsbaar, een gedurfd muzikaal aftasten waarin je ook vlagen Bach en contrapunt in kunt tegenkomen. In een heel andere 'Haagse' zetting (met Bob Wijnen piano en de Equinoxmannen) is Ruocco op zondag 11 oktober 's middags te horen op een van die intieme concerten boven bij Pavlov aan het Spui.

Voor verdere jazz in Den Haag zie de steevaste jazzplekken als Regentenkamer, sociëteit Engels en

Murphy's Law of - laatste dagen van de week - La Grenouille, voorheen De Kikker. Daar is vaak de jonge saxofonist Felician Erlenburg te horen, in de Regentenkamer (15 oktober) klinkt het voor mij nieuwe geluid van het Walton van Duinen Kwintet, waarin op bandoneon, gitaar en saxofoons tango's, Piazzolla en jazz in de 'mix' gaan. Kunnen we ons weer lekker druk maken over de vraag: jazz of geen jazz. Net als bij Hinze.

Bron: *Den Haag Centraal*, 9 oktober 2015